

Philippus Lastrich ab Ochevia,
Testimonium Bilabium, Venetiis 1755.

Filip Lastrić iz Očevje,
Testimonium Bilabium ("Dvousno svjedočanstvo"), Mleci 1755.

Testimonium XVII. de S. Ioanne Evangelista

Ioannes in caelo mystico Ecclesiae militantis inter fideles,
ut sol in physico inter sydera,
primo fuit *vas admirabile*, continens omnes radios dignitatum
et reluxit in illo excessus mutui amoris cum divino Magistro;
secundo *opus Excelsi*, in quantum renatus fuit
et recreatus quodammodo filius Mariae V[irginis].
Domine, hic autem quid? Ioan. 21. Vas admirabile, opus Excelsi. Eccli. 43.

1. [463]

Sicut omnipotentia, ita sapientia Dei infinita relucet in creaturis

{22a} Deus T.O.M., sicut in creando universa
infinitam ostendit potentiam,
ita in disponendo eadem et adornando
infinitam voluit ostendere bonitatem suam et sapientiam.
Unde in mirabilibus manuum suarum operibus
quaedam fecit mirabilissima,
quandoquidem in omni creaturarum genere excellentias atque perfectiones
per universa illius generis partim divisas
voluit collectas quoque simul relucere in aliquo uno eiusdem generis,
ut ita eum clarius cognoscamus, debite timeamus et amemus ardentius.
Sic in manna caelesti omnium ciborum saporem collegit et dulcedines.

Sic in sole omnium stellarum coacervavit radios et lucas.

Isto Svidočanstvo XVII. slavo-bosanski od S. Ivana Ivandelište

U komu se ukazuje da je S. Ivan *sud čudnovati, dilo Privisokoga etc.*

Domine, hic autem quid? Io. 21. Vas admirabile, opus Excelsi. Eccli. 43.
Gospodine, a ovi što e? Sud čudnovati, dilo Privisokoga.

1. [473]

Kako neizmerno mogustvo, tako i neizm[irna] mudr[ost] Božia sja u stvaranju &c.

{31a} Kako privisoki Bog svemogućući u stvaranju stvorenja svoi
ukaza mogustvo neizmerno,
onako u nakićenju istie i razređenju
ukazati otje mudrost svoju, veličanstvo i dobrotu.
5 Šta radi među čudnovatim dili ruku svoji
nika učini pričudnovata,
budući da u svakom plemenu od stvorenjâ otje da izvrsnosti i podpunosti
koe je u onom plemenu ostalim na dile razdilio,
sve skupljene zajedno u komugod jednomu istoga plemena sjaju i gledaju se,
10 da ga uz to bolje poznajemo, većma se boimo i srčanie ljubimo.
Tako je u manni nebeskoj,
koju dade puku izraelskom u pustinji od Palestine,
bio skupio okušenja od sviu jizbina i slasti.
Tako po isti način skupi u suncu sjajnosti i zrake sviu svitlosti,
15 iliti zvezda nebeski.

Unde Ecclesiasticus, intuitus caelum mirabiliter constructum
 mirabiliusque innumerabili multitudine
 et elegantissima dispositione stellarum instructum,
 exclamavit: *species caeli in visione gloriae*.
 Ast cum oculos fixit in solem,
 admirabundus eum his verbis est veneratus:

sol in aspectu vas admirabile, opus Excelsi.

Equidem *vas admirabile*,
{22b} utpote continens tantam decoris et splendoris magnificentiam,
 quanta oculos humanos respectu debilitat.

Equidem *opus Excelsi* per anthonomasiam,
 non quasi alia sydera non essent opus Excelsi,

sed in quantum eius infinita potentia
 in illo magis relucet ac sapientia.

Demittamus, quaeso, nunc oculos de physico caelo ad mysticum,
 nempe ad Ecclesiam S. militantem, quae, iuxta testimonium S. Gregorii,
saepe in sac[ro] eloquio regnum caelorum dicitur.

Et hoc regnum Salvator noster misericorditer comparavit proprio sanguine,

mirifice munivit doctrina caelesti
 syderibusque S[anctorum] suorum ita eleganter ornavit,
 ut cum maiori ratione dicere ausim quam Ecclesiasticus de caelo physico:
species caeli in visione gloriae.
 Ast cum oculos figo in Ioannem,
 admiratus ut alter Petrus haereo.

Odkud Crkveni, pogledavši nebo čudnovato sagrađeno
{31b} i čudnovatie neizbroenim mložtvom zvizda
 i gizdavim razređenjem nakićeno,
 zavapi: *species coeli in visione gloriae*, lipota nebesa u viđenju slave;
 20 ali kad uprie okom u sunce,
 začuđen polak lipote njegove i sjajnosti,
 poštova ga ovizim ričma:
sol in aspectu vas admirabile, opus Excelsi:
 sunce je, veli, kako vidim, sud čudnovati, dilo Privisokoga.

25 I doisto, ako ga dobro promotrimo, poznaćemo da je *sud čudnovati*,
 budući da se u njemu zdrži tolika lipota i veličanstvo sjajnosti,
 kolika zanosi i zasjenja oči naše tako,
 da u njega ne moremo uprav gledati.

I doisto *dilo Privisokoga*,
 30 ne kao da ostale zvizde nisu dilo Privisokoga,
 nego *per anthonomasiam*, iliti po izvrsnitosti,
 zašto u njemu osobitim načinom mogućstvo sja i mudrost
 Majstora privisokoga.

Spustimo sada, molim vas, oči s tilesnoga neba na duhovno:
 35 **{32a}** promotrimo to jest S. Crkvu, koja, po svidočbi S. Grgura,
saepe in sacro eloquio regnum caelorum dicitur:
 mlogo puta se zove nebo, iliti kraljestvo nebesko u S. Govorenju.

Ovo je ono kraljestvo koje Sin Boži vlastitom krvju svojom
 milostivo odkupi i zakupi,
 40 nebeskim naukom čudnovato utvrđi
 i zvizdama svetie sluga svoi tako gizdavo nakiti,
 da s većim razlogom mogu reći nego Crkveni od neba tilesnoga:
species caeli in visione gloriae: da je lipota nje u viđenju slave i dike.

Ali kad okom od promišljanja moga uprem u pripoljubljenoga učenika S. Ivu,
 45 začuđen kako drugi Petar ostajem.

Petrus quippe, cum Vicarius Christi in terra fuisset iam constitutus
 totiusque Ecclesiae militantis supremus Pastor ordinatus,
 respiciens in Ioannem
 vidensque multitudinem et magnificentiam dignitatum eius ac donorum,
 nesciebat quo titulo ipse esset honorandus, **50**
 unde divinum interrogat **{23a}** Magistrum:
Domine, hic autem quid?
 Cui interrogationi cum Dominus facere satis noluerit,
 sed solum dixit: *quid ad te? tu me sequere,*
 videor mihi hodierna luce ipse obligatus satisfaciendi.
 Et quia contempro Ioannem
 in caelo mystico Ecclesiae militantis inter caeteros Dei famulos
 tamquam solem inter stellas in caelo physico,
 revebor illum hoc titulo: *vas admirabile, opus Excelsi.*
Vas admirabile in continendo,
 quia omnes dignitates et dona, quae caeteris partim fuerant distributa,
 in eo continebantur simul coacervata,
 propter excessum amoris qui inter ipsum viguit
 et divinum eius Magistrum.
Opus Excelsi in recreando seu renascendo,
 quia, si in domo Zebedei creatus fuit et natus Ioannes, filius Salomae,
 in monte Calvariae recreatus fuit et renatus quodammodo
 verus filius Mariae.
 Tantum assumo brevi sermone pro honore et gloria S. Io[annis] probaturus, **70**
 fisus fore ut a vobis attentionis honore solvar: incipiamus.

Petar bo, kad Vikar Isusov na zemlji jur biaše postavljen
 i sve Crkve vojujuće Pastir i glava naređen,
 pogledavši u Ivana
 i videći mloštvo i veličanstvo dostojanstvi njegovi i darova,
 ne znadiaše koim bi ga nazivkom poštovao,
 odkud upita Meštra božanstvenoga:
Domine, hic autem quid? Gospodine, a ovî što je?
 Komu upitanju budući da Gospodin ne kti dat zadovoljstva ni odgovoriti,
 nego samo reče: *quid ad te? tu me sequere:*
 o što ti je to, veli, Petre, ti slidi mene,
 čini mi se da sam dužan ja danas odgovoriti.
 I budući da Ivana motrim
 na duhovnom nebu S. Crkve vojujuće među ostaliem slugama Božiem
 baš kako sunce na nebu tilesnomu među zvizdama,
 poštovaću ga istim nazivkom koizim Crkveni prisjajno sunce poštova:
 velim dakle da je Ivan *vas admirabile*: sud čudnovati u uzdržanju,
 zašto se uzdržavahu u njemu sva dostojanstva i darovi skupljeni zajedno,
 koi su drugim na dile bili razdiljeni,
{32b} zaradi privršenja od ljubavi među njim
 i Meštrom nebeskim Isusom;
 i da je *opus Excelsi*: dilo Privisokoga u pritvorenju iliti priporođenju,
 zašto, ako je u kući Zebedeovoj stvoren bio i porođen Ivan sin Salome,
 na brdu od Kalvarie pritvoren bî i priporođen po niki način
 sin Marie.
 Toliko se poduzimam danas, za slavu i poštenje S. Ive,
 kratkim govorenjem ukazati vam,
 uzdajući se da ću bit plaćen od vas svesrdim nastojanjem: i počinam.

<p>2. [464] Interrogatio Petri de Ioan[ne] «Hic autem quid?» misteriosa deducitur mystice Cum appropinquasset tempus et ascensionis Domini in regnum caelorum et divisionis Apostolorum per orbem terrarum, Petrus, teste praesenti Evang[elio], de Ioanne Dominum, quasi ignoraret quid ille sit, interrogat: <i>Domine, hic autem quid?</i> Quam interrogationem fortassis multi una mecum admiramini, nec immerito: cum enim Petrus et Ioannes, divinum sequendo magistrum, per integros tres annos simul sint conversati, simul peregrinati; in eadem mensa pasti, in eadem poti; quomodo potuit Petrus ignorare quid quisve sit Ioannes, ut proinde quasi discendi cupidus requirat Magistrum: <i>hic autem quid?</i> Arbitror utique N. interrogationem {23b} hanc non fuisse tam Petri inscitiam, quam dignitatis et magnificentiae Ioannis mysterium. Quod ut reseramus et ad claram ducamus cognitionem, contentemini ducam vos in desertum Palaestinae ad Israelitas ex Aegypto in terram promissionis tendentes. Hi quippe ibi, praeter alia beneficia et dona innumera, perceperunt, <teste> S[acra] pagina, a Deo cibum quemdam caelestem, 20 <i>omne delectamentum et omnis saporis suavitatem</i> <i>in se habentem</i> (Sap. 16. 20). Quo gustato, illico quasi extra se acti, invicem clamare caeperunt: <i>manhu? quid est hoc?</i> (Exod. 16. 15.) Et ratio erat illis tantae admirationis quia, cum omnes sapes ed dulcedines, quae per alios cibos sunt distributae, in hoc manna caelesti coadunatos fuissent experti, ignorabant quodnam nomen illi tribuerent. Si enim panem appellassent, verum quidem dixissent, sed non videbatur hoc solum nomen sufficere, quia saporem habebat et casei.</p>	<p>2. [474] Upitanje Petrovo od Ivana zlamenito se dovodi duhovno Kada se biaše približalo vrime i uzašastja Gospodinova u kralj[estvo] nebesko i razašastja Apoštolskoga po okolišu zemaljskomu, Petar, kako svidochi S. Ivand[elje] današnje, polak Ivana, koliko da bi ga ne poznavao tko je, što li e, pita Gospodina, govoreći: <i>Domine, hic autem quid?</i> Gospodine, a ovî što je? Kom upitanju mlogi more biti da ćete se zajedno sa mnoom čuditi, i s razlogom doisto: zašto budući Petar i Ivan, božanstvenoga Meštra slideći, za cile tri godine zajedno drugovali, zajedno putovali, na istoj trpezi jili, na istoj pili, kako je moglo biti da Petar ne zna što je, tko li e Ivan, i tako da pita Meštra za naučiti se: <i>Gos[podine], a ovî što?</i> Scinim doisto N. da ovo upitanje nie bilo toliko neznanje Petrovo, koliko dostojanstva i veličanstva Ivanova otajstvo; 15 koje da otvorimo i bistro razumiemo, dopuste mi se odvesti u pustinju od Paleštine k sinovom izraelskim, iz Edipta idućim u zemlju od obećanja. Ovi bo ondi, izvan ostali dobročinstvi i darova, primiše, kako svidochi S. Pismo, od Boga jizbinu niku nebesku, <i>svako naslađenje i svakoga okušenja ugodnost</i> <i>u sebi koja imadiaše.</i> {33a} Okusivši dakle ovu jizbinu, udilj kao izvan sebe izištavši, <i>manhu?</i>, to jest, <i>što j ovo?</i> među sobom počese vapiti. 25 I razlog him od tolika začuđenja biaše zašto, budući iskušali sva okušenja i sve slatkosti, koje su na diele razdieljene drugim jizbinama, skupljene zajedno u ovoj manni nebeskoj, ne znadiahu koje bi njoj ime dali. 30 Zašto, da ju budu kruh nazvali, istinu bi doisto rekli, ali im se činjaše da ovo samo ime ne bi bilo zadosta, zašto slast imadiaše i od sira.</p>
--	--

Si caseum proclamassent, necdum suffecisset,
 quia et carnis et lactis et butiri et olei et mellis et olerum
 universorumque caeterorum in se continebat saporem ciborum;
 unde admirati, *manhu?* invicem dicebant, nempe *quid est hoc?*
 Ecce nobis N. mysterium interrogationis Petri reseratum.
 Sicut enim Deus T.O.M. in manna praelaudato
 collectos posuerat omnes sapes atque dulcedines,
 quae per alios cibos sunt partim distributa,
 ita profecto divinus Magister omnes dignitates et dona gratiarum,
 quae reliquis domus suae famulis partim divisit,
 in dilectiss[imo] discipulo suo simul coacervavit.
 Quo observato Petrus,
 admiratus nec quonam titulo Ioannem appellaret ratus,
 Magistrum interpellat: **{24a}** *Domine, hic autem quid?*
 Dominus tamen, ne aliis forte discipulis eius minus placeat,
 pro tunc non aliud respondit, nisi
quid ad te? Tu me sequere, quasi dicat:
 ego te, Petre, feci principem omnium Apostolorum meorum;
 te constitui supremum pastorem Ecclesiae, sponsae meae;
 te ordinavi in toto orbe terrarum vicarium meum.
 Itaque *tu me sequere*, custodiendo sponsam meam
 et gubernando meum gregem tibi concreditum.
Accingere, ita tibi olim per Coronatum Proph[etam] meum annuntiavi,
accingere gladio tuo super femur tuum potentissime,
seu accipe potestatem supremae auctoritatis
qua instruxi te super universos electos meos,
 et ea utere, *prospere procede et regna.*
 Porro de Ioanne quid sciscitaris? *Quid ad te?*
 Memineris, Petre, quod Ioannes sit ille ipse dilectus meus,
 ad quem quondam canendo in sac[ris] canticis alludebam:
dilectus meus mihi et ego illi.

Da bi ju sirom prozvali, još ne biaše zadosta,
 zašto i mesa i mlika i masla i ulja i meda
 i sviu ostali jizbina slast u sebi imadiaše i okušenje;
 odkud začuđeni, *manhu?* što j ovo? među sobom govorahu.
 Evo vam N. otvoreno skrovište upitanja Petrova.
 Kako bo je Bog svemogući u rečenoj manni
 postavio skupljene sve slasti i sva okušnja,
 koja je po drugim jizbinama na dile razdilio,
 onako baš Meštar božanstveni sva dostojanstva i darove od milostî,
 koe je ostalim slugam svojim na dile razdilio,
 u pripoljubljenomu učeniku svom Ivanu zajedno je skupio.
 Što budući promotrio Petar,
 niti znajući koim bi ga nazivkom prozvaio,
 začuđen pita: *Gosp[odine], a ovî što?*
 Gospodin ništanemanje, more biti da ostalim Apoštolom ne učini na žao,
 drugo za onda ne kti odgovoriti, nego samo mu reče:
quid ad te? Tu me sequere, otiuci reć:
 o što ti e to zapitivati, Petre?
 Ja sam tebe učinio poglavarom sviu moji Apošt[ola];
 tebe postavio najstariem pastinom zaručnice moje, S. Crkve;
 tebe naredio moim vikarom na svem okolišu zemaljskom.
 Dakle *ti slidi mene*, pazeći zaručnicu **{33b}** moju
 i vladajući stado tebi priporučeno.
Aggingere: pripaši se, kako sam ti davno navistio
 po Okrunjenom momu Proroku,
pripaši se mačom tvoim svrhu bedre tvoje prijako,
 to jest, uzmi moć najviše oblasti
 kojom sam te oružao svrhu sviukolici obranie moji,
 i služeći se njom *prospere procede et regna*: idi u dobri čas i vladaj.
 A od Ivana što iztražuješ?
 Imaš znati, Petre, da je Ivan onî isti moj dragi,
 komuno sam pivajući u pisma pripievao:
dilectus meus mihi et ego illi: da sam drag ja njemu, a on meni.

Igitur sic eum volo manere,
 sic in coelo Ecclesiae militantis
 splendere omnibus donis meis ac dignitatibus,
 quas caeteris partim distribui.

3. [465]

Ioan[nes] Ev[angelista] fuit decoratus omnibus dignitatibus

Ita certe divinus Magister partim distribuit
 dona sua atque dignitates ministris domus suae;
et ipse dedit, verba sunt Apostoli, *et ipse*, inquit, *dedit*
quosdam quidem Apostolos, quosdam autem Prophetas;
alios vero Evangelistas, alios autem pastores et doctores (Ephes. 4. 11.),
 adornando eos diversis virtutum floribus.

Sed cum ad Ioannem ventum est,
omnes dignitatum titulos, inquit S. Tho[mas] Vill[anovanus],
omnes gratias et honores
quos per alios domus suae famulos sparsim divisit Deus,
in hoc uno plenius coacervavit et accumulavit. (Ser. 1. de S. Io. Ev.)

Et nonne Ioannes **{24b}** est *vas admirabile* in coelo mystico
 Eccl[esiae] militantis
 non minus quam sol in coelo physico?
 Sicut enim luces et radii collecti in eo magis lucent
 quam in universis astris,
 ita, iuxta testimonium praeaudati S. Thomae,
 dignitates et dona in Ioanne, quia illa divinus Magister
in hoc uno plenius coacervavit et accumulavit.
 Verumtamen, ne non nemini
 haec ornamenta dumtaxat videantur sermonis,
 progrediamur admiraturi veritatem.

Dakle, *sic eum volo manere*: tako oću da stoi,
 i da u kraljestvu momu S. Crkve vojujuće
 svima onim dostojanstvi i darovma sja zajedno,
 koi su drugim na dile razdijeni.

3. [475]

Ivan bi nakićen svima dostojanstvi &c.

Tako je doisto, na dile Meštar božanstveni razdieli
 darove svoje i dostojanstva slugam svojim u S. Crkvi vojujućoj;
et ipse dedit, ovako svidochi Apošt[o] S. Pavao, *i on*, veli, *dade*
nike doisto Apoštole, a nike Proroke;
a druge Evandelište, a druge pastire i naučitelje,
 nakitivši nji razlikim cvitovma od kriposti.

5

Ali kad se govori od Ivana,
omnes dignitatum titulos,
omnes gratias et honores,
10 *quos per alios domus suae famulos sparsim divisit Deus,*
in hoc uno plenius coacervavit et accumulavit:

sviu dostojanstvi nazivke, veli S. Toma od Villan[ove],
 sve milosti i poštenja,
 koja je po drugim kuće svoje slugama na dile Bog razdilio,
 u ovom jednom podpunie jest skupio.

15

Te nie li dakle Ivan na nebu S. Crkve vojujuće *vas admirabile*,
 sud čudnovati,
 kakono sunce na nebu tilesnomu?

Kakono bo svitlosti i zrake skupljene u njemu **{34a}** većma sjaju
 nego u svim ostalim zvezdama,
 onako, po svidočanstvu rečenog Naučitelja,
 dostojanstva i darovi u Ivanu, zašto hi je Meštar nebeski
u ovom jednomu podpunie zgrnuo i skupio.

20

Ništanemanje, da tkogodi ne procini
 da su ovo nakićenja samo od pripovidalaca,
 odimo unapridak razgledajući ovu istinu.

25

Si Magister divinus honoravit multos titulo discipulorum suorum,
 Ioannes inter hos fuit praestantissimus,
 unde in Evang[elio] dicitur *discipulus quem diligebat Iesus* (Io. 21),
 non quasi alios non dilexisset,
 bene vero Ioannes per anthonomasiam dilectus
 Iesu discipulus fuit appellatus,
 in quantum plus caeteris diligebatur et diligebat.
 Si duodecim honoravit titulo Apostolorum,
 nonne Ioannes omnibus aliis et fidelior extitit et fortior?
 Contemplemur, quaeso, mentali nostro oculo in tota passione Iesum,
 visuri utique relictum ab Apostolis et desolatum,

 qui timore percussi *fugerunt omnes* (Mar. 14. 50.)
 praeter Ioannem.
 Hic solus, utpote fidelissimus omnium et constantissimus,
 div[inum] Magistrum numquam reliquit, hic solus eum comitatus
 Mariamque matrem eius fuit usque ad Calvariam solatus,
 ubi tandem promeruit eam sibi dari in matrem et eiusdem consecrari filius.
 Si soli quatuor condecorati sunt titulo Evangelistarum,
 quis dubitat Ioannem in penetrandis mysteriis atque exarandis

 tantum fuisse aliis celsiorem,
 quantum aeterna Christi nativitas temporali praestat?
 Ab hac etenim dumtaxat 3. Evangelistae incipiunt vitam Christi exarare,
 {25a} nec ultro extendi;
 solus Ioan[nes], in sublime elevatus,
 aeternam Filii Dei nativitatem contingere fuit ausus, quando intonuit:
*In principio erat verbum, et verbum erat apud Deum,
 et Deus erat verbum* (Io. 1. 1.).
 Si plerosque sustulit divinus Magister in Ecclesia sua
 ad dignitatem dastorum et doctorum,
 Ioannes non modo fuit pastor gregis, sed pastor pastorum totius Asiae,
 unde iubetur a Domino, teste S. Scriptura (Apoc. 2.),
 et erudire et reprehendere singillatim cunctos pastores
 seu episcopos vastissimi illius regni.

Ako božanstveni Meštar poštova mloge nazivkom od učenika svoi,
 Ivan je među ovim bio najizvršnitii
 i govori se u Ivandelju *učenik koga ljubljaše Isus*,
 ne kao da drugie Isus nie ljubio,
 nego po izvršnitosti,

 zašto je bio većma ljubljen i većma ljubio.
 Ako ij dvanaest poštova nazivkom od Apoštolâ,
 nie li Ivan među ovim i najvirmii bio i najslobodnii?
 Nut pogledajmo okom od pameti Isusa u svoj mucii svojoj:
 vidićemo ga doisto, pram svitlostju S. Ivand[elja],
 vidićemo ga, reko, ostavljena i zapušćana od sviu ostalie Apošt[ola]

 izvan Ivana.
 Ovî sam, kakonoti najvirmii i najslobodnii,
 Meštra svoga nigda ne ostavi; ovî ga sâm jest pratio
 i Mariu majku njegovu tišio tja do Kalvarie,
 gdi najposli dostojan bî nju primiti za mater i bit posvećen joj za sina.
 Ako samo četiri biše nakićeni nazivkom od Ivandelištâ,
 tko sumlji da je Ivan i među ovizim najizvršnitii,
 budući da je on u dosegnutju i izpisanju s<vetie> otajstvi
 toliko bio viši od ostalie,
 koliko je vičnje porođenje Isusovo višje od vrimenitoga?
 Zašto bo tri ostala Evandelišta od ovoga počinjaju ispisivati život Isukrstov
 i otajstva S. Vire, a dilje se ne pružaju;
 sâm Ivan, uzdigavši se,
 vičnje Sina B[ožiega] porođenje smide {34b} dokučiti, kadano zavapi:
U počelo biše Rič, i Rič biše pri Bogu, i Bog biše Rič.

 Ako je mloge Meštar božanstveni uzdigao u Crkvi svojoj
 na dostojanstvo od pastira i naučitelja,
 Ivan ne samo je bio pastir stada, nego jošter pastir od pastirâ u svoj Asii,
 odkud zapovida mu se od Gospodina, kako svidochi S. Pismo,
 da i uči i kara svakog napose pastira
 iliti biskupa svega onog priširokoga kraljestva.

Porro doctorem dixerim fuisse eum tantum,
quantum homines, imo et Angelos quoque altissima sapientia sua,
quam, ut canit S. Mater Ecclesia,
ex ipso sacro Dominici pectoris fonte potavit (in eius offi.),
superaverat.

4. [466]

Ioan[nes] titulos et dignitates habuit etiam veteris testam[enti]

Nec solum dignitatibus et titulis omnibus novi testamenti,
sed veteris quoque dilectissimum suum discipulum
adornavit Magister divinus.

Quia inter Patriarchas quis Ioanni comparabitur?

Si enim Patriarcha dicitur pater multorum,
quis umquam extitit tot filiorum pater spiritualis,
quis tot discipulorum magister inclytus,
quot Christo et Ecclesia<e> peperit Ioannes?

Tandem, si de dignitate prophetica loqui velimus,
adorent eum et revereantur caeteri Prophetae:

tam enim alta mysteria et profunda
revelaverat illi in insula Patmos Dominus,
uti testatur Sacra eius Apocalypsis,
ut ausus sit dicere Hieronimus:

*Ioannes ea ausus est propalare mysteria,
quae forte mens nescivit angelica.*

Ioannes quippe, ut confirmat S. Chrysost[omus] (Hom. 80. in Ioan.),
nihil humanum in suis loquitur prophetiis,

quinimo neque ab Angelis, ut alii Prophetae, fuit edoctus **{25b}** ac illustratus,
sed a Spiritus Sancti profundis thesauris, inquit laudatus Doctor,
proloquitur Ioannes,

quae neque Angeli priusquam diceret noverunt.

Quam dignitatem admiratus S. Augustinus, *Ioannes*, inquit,
transcendit omnes campos ... syderum, omnes choros et legiones Angelorum.

A naučitelj imam reći da je bio toliki,
koliko mudrostju svojom i naukom,
koga e, kako svidochi S. Ivand[elje],
iz istoga studenca svetie prsa Isusovi zacrpio i napio se,
ne samo ljude, nego i Anđele bio <je> nadašao.

65

4. [476]

Ivan imade dostojanstva i nazivke i staroga zakona

Niti samo dostojanstvi svima novoga zakona,
nego i staroga jošter nakiti Isus pripoljubljenoga učenika svog Ivana.

Zašto među Patriarkam tko će se Ivanu primieniti?

5

Ako bo je Patriarka *quasi multorum pater*: otac mlogie,
tko je igda bio otac duhovni od toliko sinova,
tko meštar privrsni od toliko učenika,
koliko Isusu porodi S. Ivan i Crkvi Katoličanskoj?

10

Najposli, ako ćemo govoriti od dostojanstva proročanskoga,
neka se svi Proroci poklone Ivanu i poštuju ga:
toliko bo visoka otajstva i duboka

u adi od Patmoša očitovao je njemu Gospodin,
kako svidochi S. Pismo,

koliko smide reći S. Jerolim:

15

*Ivan je ona smio prokazati skrovišta,
koja more bit pamet nie znala anđeoska.*

Zašto bo Ivan, kako potvrđuje S. Krisostom,

ništa kako čovik ne govori u svoi proročanstvi,

pače ni po Anđeli nie bio, kako drugi Proroci, naučen i prosvitljen,
sed a Spiritus S[ancti] profundis thesauris proloquitur Io[annes],

20

quae neque Angeli {35a} priusquam diceret noverunt:

nego, veli, iz duboke azne Duha S[vetoga] govori Ivan
što ni Anđeli nisu znali prie nego e rekao.

25

Komu dostojanstvu čudeći se S. Agustin, vapie ovako:
transcendit omnes campos ... syderum, omnes choros et legiones Angelorum.
Ivan je, veli, nadišao sva polja od zvizda i sve korove i mloštva od Anđela.

Si itaque in praecognitione futurorum Angelos superavit Ioannes,

quidni adorent eum omnes Prophetae et revereantur?
 O *vas admirabile*, quod tantas dignitates simul coacervatas
 in se continet et titulos,
 qui per alios sparsim sunt distributi!

5. [467]

Sicut dignit[atibus], ita virtutum floribus plenius aliis fuit ornatus Ioan[nes]

Verumvero divinus Magister,
 qui tam liberalis fuit erga dilectiss[imum] discipulum suum Ioannem
 in donandis ei titulis et dignitatibus,
 utique non fuit avarus in ornando illum
 prae caeteris omnium floribus virtutum:
 si etenim electos suos Dominus ornavit viola fidei,
 et praesertim Apostolos,
 numquid Ioannes non fuit Apostolus fidelissimus?
 Vidimus certe hanc violam tempore Passionis
 aequaliter emarcuisse in omnibus Apost[olis] praeter Ioannem,
 porro in eo floruit usque ad Calvariam et sub cruce Domini.
 Candidissimo autem lilio virgineae castitatis
 ita splenduit inter reliquos sicut sol inter sydera:
idcirco caeteris altius meruit a Domino honorari,
 canit S. Mater Eccl[esia],

quia virgo ab ipso electus, virgo in aevum permansit.

Nec tandem illi rosa defuit martyrii:
 sufficiens testimonium perhibet huius veritatis S. Ecclesia,
 dum officium de illo et missam celebrat tamquam de martyre,
 eo die quo a crudeliss[imo] imperatore Domitiano
 propter confessionem et praedicationem fidei
in ferventis olei dolium missus est (S. Hyer. lib. con. Iovin. ex Tertul.).

Ako je dakle Ivan u poznanju stvari došastie iliti u proročanstvu
 Anđele nadišao,
 zašto mu se ne bi poklonili svi Proroci i poštovali ga?
 O *vas admirabile!* O čudnovata suda, koi tolika dostojanstva,
 koja su drugim na dile razdijeljena,
 sva zajedno i podpunie u sebi skupljena uzdržavaše!

5. [477]

**Kako dostojanstvi, onako i kripostma je Ivan bio
 podpunie od ostali nakićen**

Meštar pak nebeski,
 koi toliko podaran bi polak pripoljubljenoga učenika svoga Ivana
 u darovanju njemu svu dostojanstvi i poštenja,
 doisto nie bio lakom u nakićenju njega
 svrhu ostalie svakim cvitjem od kriposti:
 zašto, ako je obrane svoje nakitio ljubicom od vire,
 i navlastito Apoštole,
 jeda li nie Ivan bio među Apošt[oli] najvirnii?
 Vidismo doisto da ova ljubica u vrime Muke Gospodinove
 po niki način u svima Apoš[toli] izvan Ivana biaše uvenula,
 a u njemu je cvala tja do Kalvarie i pod križem Isusovim.
 A prisjajnim ljiljanom čistoće divičanske
 tako je sjao među ostalim, kako sunce među zvezdama,
idcirco meruit altius caeteris a Domino honorari:
 zaradi toga, kako piva danas S. Crkva,
 dostojan se učini poštovati se pram ostalim većma od Gospodina,
quia virgo ab ipso electus, virgo in aevum permansit:
 zašto bo divac od njega bi obran i divac uvik se uzdrža.
 Najposli nie **{35b}** njemu mankala ni ružica od mučeništva:
 svidoci nam ovu istinu zadosta S. Crkva Kat[oličanska],
 koja oficie slavi od njega i misu kako od mučenika u onî dan,
 u koino od prinemiloga cesara Domiciana,
 zaradi ispovidanja i pripovidanja vire Isukrstove,
u vrila ulja sud bi postavljen.

{26a} In quo ferventi oleo, esto divinitus praeservatus quin moriatur,
corona tamen martyrii coronari et hac rubicunda rosa ornari promeruit,
quia non Ioannes morti, sed mors Ioanni in martyrio defuit,
inquit S. Tho[mas] Villan[ovanus] (Ser. de S. Io.).

Si igitur, teste S. Hier[onimo] (in c. 20. Matt.),
in martyre voluntas, ex qua ipsa mors nascitur, coronatur,

merito S. Mater Ecclesia debere eum connumerari inter martyres censuit.
Arbitror nihilominus hoc martyrium non esse illum calicem,
quem Ioanni Dominus annunciavit cum dixit:
calicem quidem meum bibetis.

Bibit etenim Ioannes calicem ipsissimae Passionis Domini
in cruce pendentis, ut infra videbimus,
per quem martyr promeruit fieri praestantissimus.

Nam, sicut reliquas dignitates et gratias,
quas, ut inquit praeaudatus S. Tho[mas] Vill[anovanus],
per alios domus suae famulos sparsim Deus divisit,
in hoc uno plenius coacervavit
ut ad instar solis fiat *vas admirabile*,
ita certe et corona martyrii praestantissima
coronare eum fuit dignatus,
quatenus mutui amoris utriusque in eo reluceat excessus.

6. [468]

Deducitur ex testimonio Petri quod Io[annes] plus aliis Christum dilexerit

Excessum, dixi, amoris mutui utriusque:

Iesu, nempe, erga Ioannem et Ioannis erga Iesum.

Nec enim immerito Ioannes plus caeteris a Domino fuit amatus,
cum et ille Dominum amaverit plus caeteris.

Principem Apost[olorum] S. Petrum in primum testem huius veritatis appello: **5**
auscultate, quaeso, an mihi eam sit testificaturus.

25 U komu vrilu ulju premda ga Bog uzdrža da ne umre
svrhunaravnom kripostju,
krunom sa svim tizim od mučenika okruniti se
i ružicom ovom rumenom nakititi se bi dostojan,
zašto, kako svidochi S. Toma Villanovan,
30 *non Ioannes morti, sed mors Ioanni defuit in martyrio:*
nie, veli, mankao Ivan smrti, nego smrt Ivanu mankala je u mucu.

Ako dakle, po nauku S. Jerolima,
in martyre voluntas, ex qua ipsa mors sequitur, coronatur:
u mučeniku volja i želja, odkud smrt slidi, okrunja se,
35 razložno doisto S. Crkva odredi da se on broi među mučenike.
Scinim ništanemanje da ovo mučeništvo nie ona čaša,
koju Gospodin Ivanu navisti kadano reče:
čašu doisto moju popičete,

zašto je Ivan popio čašu iste Muke Gospodinove
pod križem, kako ćemo malo poslie viditi,
po kojoj čaši učini se dostojan mučenik biti najizvršnitii.

Zašto, kako je ostala dostojanstva i milosti,
koja, kako svidochi rečeni S. Toma Villanovan,
po ostalim kuće svoje slugama na dile Bog razdili,
45 *u ovom jednomu podpunie sastavi,*
da na priliku sunca bude *vas admirabile*: sud čudnovati,
onako doisto i krunom od mučeništva najizvršnitom
dostojao se nebeski Meštar njega okruniti,
nek sja u njemu privršenje ljubavi zajmene obidviu.

6. [478]

{36a} Sja ljubav Ivanova polak Is[usa] svidochom S. Petra

Privršenje, reko, zajmene ljubavi obidviu,

to jest Isusove pram Ivanom i Ivanove pram Isusom.

Nie bo brez uzroka Gospodin Ivana ljubio više od ostalie,
budući i Ivan ljubio Isusa više od ostalie.

Na svidochbu od ove istine najprvo zazivam poglavara apoštolskoga S. Petra:
poslušajte, molim, oće l ju posvidochiti.

Cum Christus Dominus esset de hoc mundo discessurus,
 in quo relinquebat charam sponsam suam S. Ecclesiam,
 sed chariorem matrem, Mariam Virginem,
 satagens instituere ministrum et custodem vigilantissimum utrique, **10**

chariori tamen amantiorem se volens assignare,
 exploraturus quisnam ex discipulis erga **{26b}** se sit amantior,
 Petrum utpote seniore interrogat: *Simon Ioannis, diligis me plus his?*
 Res[pondet] Petrus: *etiam, Domine, tu scis quia amo te;* **15**
 non tamen ausus est addere: amo te plus his aliis.
 Itaque secundo interrogatur a Domino iisdem verbis
 et iisdem respondet.
 Tandem tertio dixit Iesus: *Simon Ioannis, diligis me plus his?* Q[uasi] d[icat]: **20**

«Novi, Petre, ego ipse quod omnes vos me ametis et diligatis,
 sed scire cupio an plus aliis tu me diligas atque ardentius».
 Numquam tamen praesumpsit Petrus dicere quod plus diligat,
 quia noverat Ioannem se superare
 in ardentiss[imo] amore erga div[inum] Magistrum;
 quinimo *contristatus est Petrus, quia dixit ei tertio: amas me?* **25**

Et dixit ei: Domine, tu omnia nosti, volens tacitus dicere:

nost, Domine, qualiter amoris mei flammam
 timoris gelu tunc extinxerit et superaverit,
 cum te in domo Caiphae negavi et in acerbissima Passione deserui;
 Ioannis autem ardentissimum, quo te diligit, amorem,
 nulla grando cruciatuum, qua impetebaris a perfidis Iudaeis, concussit, **30**
 nulla glacies timoris extinxit ac retardavit,
 quin te secutus usque ad Calvariam solus fuit pro solatio
 et tibi in cruce patienti et dilectiss[imae] Matri tuae sub cruce lugenti,
 ille solus tibi in omnibus angustiis passionis tuae astitit: **35**

Kada naš Gospodin imadiaše poći od ovoga svieta,
 na komu ostavljaše dragu svoju zaručnicu S. Crkvu,
 al dražu Majku, D[ivicu] Mariu,
 nastojeći dakle jednoj i drugoj zabilježiti i ostaviti
 slugu iliti pastira i čuvaoca,
 dražoj ništanemanje otiuč namistit ljubezniviega,
 za iskušati koi je najljubeznivii polak sebe,
 Petra kako starjega upita: *Petre, ljubiš li mene više od ovi ostalie?*
 Odgovara mu Petar: *toliko je, Gospodine, ti znaš da te ljubim;*
 ali ne usudi se reći da ljubi više od ostalie.
 I tako drugi put upita ga Gosp[odin] istim ričma
 i Petar mu istim ričma odgovori.
 Najposli treći put mu reče Gospodin: *Simon Ioannis, diligis me plus his?*
 Petre, ljubiš li me više od ovi ostali? Otiučići reći:
 znadem ja, Petre, da vî svi mene milujete i ljubite,
 ali želim ja znati ljubiš li ti mene više od ovi ostalie.
 Ništanemanje, Petar se nigda ne usudi reći da ga ljubi većma od ostalie,
 zašto bo je poznavao da Ivan njega nadhodi
 u priužganoj ljubavi Isusovoj;
 nego jošter *contristatus est*: smuti se, veli, siroma Petar za to,
 što mu reče Isus treći put: *ljubiš li me više od ovie ostalie?*
 Zato mu odgovori: *Domine, tu omnia nosti:*
 ta, Gospodine, ti svaka znaš, što me zapituješ? Otiučići reći:
 ti znaš, Gospodine, kako ljubavi moje plamen
{36b} ledom strâ žudinskoga bî zagašen onda,
 kadano te u kući Kajfinoj, u vrime prigorke Muke tvoje, zataja i ostavi;
 a Ivanove priužgane ljubavi, kojom tebe ljubi,
 nikakav grād od muka,
 niedan mraz od straha ne utrnu, niti ga zakasni
 da te ne sliedi tja do Kalvarie, on je sam bio za utišenje i za razgovor
 i tebi na križu trpećemu i Majci tvojoj pod križem plaćućoj,
 on je sam vazda bio kod tebe u svim tugama muke tvoje:

quomodo ergo dicere praesumam quod te plus amem?
Amo te, dilectissime Magister, et diligo,
quantum humana infirmitas mea sinit;

sed quod plus amem aut amorem Ioannis attingam,
hoc non ausim dicere.
O *vas admirabile*, Ioannem!

7. [469]

Excessus amoris Io[annis] erga Ies[um] praesertim paret in ultima coena
Descendamus tamen de Calvaria Ierosolymam,
contemplaturi mirabiliora;

ubi, lucente lumine S. Evangelii, intueor quod Ioannes **{27a}** in ultima coena
coram omnibus suis discipulis
recubisset supra pectus Iesu (Io. 13. 25.).

Bone Deus!

Ergo audet discipulus reclinare caput super pectus magistri,
famulus super pectus domini, servus super pectus regis?

Ergo audet creatura reclinare caput
ad quiescendum in sinu Creatoris,
et hoc in publica mensa coram multis considentibus?

Ioannes, quid agis?

Vel non advertis quod Iesus sit Magister, tu discipulus?

Iesus Dominus, tu famulus? Iesus Rex regum, tu servus?

Iesus denique Creator, tu autem creatura?

Unde tibi libertas tanta et confidentia?

Verendum ne sis ebrius profecto.

Sanctus Ioannes Baptista, indignum se reputans
contingere calceos Iesu, dicebat:

non sum dignus corrigiam calceamentorum eius solvere (Lucae 3. 16.).

40 kako ću dakle usuditi se reći da te ljubim više od njega?
Ljubim ja tebe, Gospodine,
koliko slabost Ijuska pripušta,
i da ovdje Ivana nie, znam što bi rekao,
al da te ljubim više od Ivana il dokučujem ljubav njegovu,
to ti reći ne smiem.

45 O *vas admirabile!* Evo koliko je sud čudnovati S. Ivan,
koi zdrži u sebi toliko privršenje zajmene ljubavi.

7. [479]

Privršenje ljub[avi] Ivanove osobito se vidi na večeri najposljednijoj
Sniđimo ništanemanje s Kalvarie u Jeruzolim:
vidićemo čudnovatija zlamenja i iskušanja
ovog privršenja od ljubavi.

5 Ondi bo vidim, u prosvitljenju S. Ivandjelja, da Ivan na večeri najposljednijoj
prid svom družinom svojom
naslonivši se počiva na krilu Gospodinovu.

Začudo će vam bit ovo, more biti da mislite mlogi. Te kako to?
Dakle smie učenik nasloniti se na krilo meštovo,
sluga na krilo gospodarovo?

10 Dakle smie stvorenje nasloniti glavu svoju
na krilo i na prse Stvoritelja svoga i ondi spavat i počivati?

O Bože neumrlji, što čujemo! Ivane, što činiš?

Zaer se ne osićeš da je Iesus Meštar, a ti si učenik?

15 Isus Gospodin, a ti sluga?

Isus najposli Bog Stvoritelj, a ti stvorenje?

Odkuda ti toliko pouzdanje i sloboda?

Bojati sê, Ivane, da nisi ti pjan il poludio.

Promislider **{37a}** malo, poštovani učeniče, kako S. Ivan Krstitelj vapie:

20

non sum dignus corrigiam calceamentorum eius solvere:
nisam dostojan, veli, svezâ od obuće Iusove razvezati.

Sanctus Petrus, indignum se reputans eum in sua navi habere, dicebat:

exi a me, Domine, quia homo peccator sum (Luc. 5. 8.).

Apostolus S. Thomas, ius<us ab eodem Domino: *infer digitum tuum huc,*
non est ausus contingere pectus eius, sed exclamavit: **25**
Dominus meus et Deus meus (Io. 20. 27.).

Quomodo ergo Ioannes, ut dicit Episcopus Villanovanus (ser. de S. Io.),
non iussus, non petita venia, confidenter recubuit supra pectus Domini?

Quis non diceret quod Ioannes, nisi ebrius fuisset,
tantam confidentiam numquam habuisset saltem in publica mensa? **30**

Nolite mirari N.,

non enim longe estis a veritate.

Non negarim, imo concedere debeo Ioannem tunc fuisse ebrium;

et quidem, quo magis fuit ebrius,

eo minus scivit erubescere coram condiscipulis

et cum maiori libertate ausus est caput suum

ad sinum reclinare divini Magistri.

Restat indagare dumtaxat **{27b}** quali potu inebriatus erat:
hic enim non deest mysterium. **40**

8. [470]

Qui amore proprio inebriatur non advertit maiestatem

Ad reserandum igitur mysterium ebrietatis et insaniae S. Ioannis,

non displiceat audire sponsam S. Scripturae cantantem,

quae primis verbis Canticorum suorum invitat Regem coelestem

ad se osculandam:

osculetur, inquit, me osculo oris sui.

Itane - discurre cum illa - itane, o speciosa creatura,

audes osculum petere a Creatore?

Nimis libera, ne dicam immodesta mihi videris:

quae enim ancilla a suo rege terrestri osculum petere

impune praesumeret?

Nulla profecto unquam.

S. Petar nedostojna sebe procinjuje imat Isusa u svojoj lađi, zato vapie:

iziđi od mene, Gospodine, zašto čovik jesam grišnik.

Apošto S. Toma, zapoviden da ruku metne na prse Isusove,

ne smide ju metnuti, nego zavapi:

ti si *Gospodin moj i Bog moj.*

Kako dakle ti, Ivane,

non iussus, non petita venia: ni zapoviden, ni dopuštenje prosivši,

smieš nasloniti se na krilo Gospodinovo?

Tko bi virovao da nisi il pjan il izludio,

ne stideći se bari od družine na očitoj trpezi?

Ništanemanje, nemojte se čuditi, bratjo moja.

Vi istinu govorite i mislite:

pjan je Ivan, istina je,

35 i zato, koliko je više bio pjan,

toliko sê manje znao stiditi na očitoj trpezi od družine.

Samo nam ostaje iztraživati kakvim je pitjem bio se opio:

zašto ovdí ne manka otajstvo.

8. [480]

Tko se opie ljubavju, ne misli veličans[tvo]

Za otvoriti dakle otajstvo opitja i zaludenja Ivanova,

ne budi vam mrsko poslušati zaručnicu S. Pisma pivajuću,

koja najprvim ričma svoje Pisme zaziva Kralja nebeskoga

da ju poljubi:

5 *osculetur me osculo oris sui:* nek me poljubi, veli, poljubljenjem usta svoi.

Tako li je? - ja s njom razgovaram se - Tako li je, o gizdavo stvorenje,

te ti li smieš usuditi se iskat poljubljenja iliti celivanja

od Stvoritelja tvoga?

10 Te koja bi službenica smila prositi i iskati od jednoga kralja zemaljskoga

da ju poljubi brez pokaranja?

Niedna doisto nikada.

Intuere, devota sponsa, intuere beatam Mariam Magdalenam;
 intuere, inquam, et observa,
 edocenda ab illa humilitatem erga Regem coelestem. 15
 Illa quippe cum timore fuit ausa et tremore plurimo
 contingere sacros pedes celsiss[imi] huius regis,
 et hoc quidem tantummodo tunc,
 quando lacrymis coepit rigare pedes eius et capillis capitis sui tergebatur,
 et osculabatur pedes eius, teste Evan[gelio] (Luc. 7. 38.). 20
 Dum ergo te sentio cantare, alludendo Regi coelesti, Creatori tuo,
 invitando illum ut proprio ore suo tibi figat osculum,
 non possum non iudicare te aut insanivisse superbia
 aut potu madere ebriam;
 nec haberes caeteroquin confidentiam, dixerim immodestiam talem, 25
 ut osculum petas oris eius,
 quin potius humiliata cum Magdalena contenderes osculari pedes eius.
 Devota haec sponsa pie ac devote respondet excusando se,
 non autem negando quod sit et fatua quodammodo et ebria:
nolite, inquit, me considerare, seu admirari
quod fusca et quasi fatua sim;
quia decoloravit me sol: sol, scilicet, iustitiae, Rex ipse coelestis,
decoloravit, seu {28a} obnubilavit mentem meam et intellectum
ardentissimo igne charitatis ita,
 ut quasi mente capta non videam neque advertam satis quid faciam.
 Quia, ut testatur S. Ber[nardus] (Ser. 28. in Cant.),
decolorari a sole est ignescere charitate.
 Neque ebriam negarim, quinimmo fateor me esse;
 sum quidem ebria, sed ebria eiusdem charitatis vino potentissimo,
 quia *introduxit me rex in cellaria sua* (Cant. 1. 3.)
et ordinavit in me charitatem (16. 2. 4.).
 Non ergo fuit partus superbiae, minusque immodestiae
 confidentia sacrae sponsae, dum a coelesti Rege osculum petiit,
 sed effectus ardentissimi amoris:

Pogledajder, devota zaručnico, pogledaj Mariu Mandalinu i promotri,
 {37b} te se nauči poniženstvu polak Kralja nebeskoga.
 Ona bo sa strahom usudi se i drćući
 dotaknuti se nogu Isusovi,
 i ovo samo onda,
 kadano *suzama poče oblivati noge njegove i kosama glave svoje trjaše,*
i ljubljaše noge njegove, kako nam svidochi S. Ivand[elje].
 Dakle, dok te čujem pivati i pripievati Kralju nebeskom Isusu
 da te vlastitiem ustma svojim poljubi,
 ne mogu drugo misliti, nego da si il pjana il izludila,
 25 inače take slobode ne bi mogla imati,
 nego u poniženstvu s Mandalinom tražila ljubiti noge njegove.
 Odgovara nam devota ova S. Pisma zaručnica ogovarajući ponizno sebe,
 ne tajeći da je izludila po niki način i pjana:
 30 *nolite me considerare: nemojte me, veli, gledati ni čuditi se,*
quia decoloravit me sol: zašto, veli, sunce, to jest Sunce od pravde,
Sunce nestvoreno, jedini Sin Boži,
zasjenio me i zamaglio pamet moju i razum
 35 *vatrom priužgane ljubavi svoje tako,*
 da kao izludivši ne sićam se što pivam, što li činim.
 Zašto, kako svidochi S. Bernardo,
decolorari a sole est ignescere charitate:
zasiniti se od sunca jest goriti ljubavju.
 40 Niti mogu reći, veli devota zaručnica, niti mogu reći da nisam pjana:
 jesam pjana doisto, ali pjana vinom prijake ljubavi svoje,
zašto introduxit me rex in cellaria sua, et ordinavit in me charitatem:
 uveo je mene Kralj nebeski u konobe svoje
 i navratio u me rike ljubavi svoje.
 45 Nie dakle N. bio plod holosti ili brezobrastva S. zaručnice
 što želi celivanja od Kralja nebeskoga,
 nego je bio plod od velike ljubavi i prigoruce:

nam ille, iuxta testim[onium] S. Ber[nardi],
amat ardentem, qui ita proprio inebriatur amore,
ut non cogitet maiestatem (ser. 7. sup. cant.).

50

zašto onî, po svidočbi S. Bernarda,
amat ardentem, {38a} qui ita proprio inebriatur amore,
ut non cogitet maiestatem: onî, veli S. Bernardo,
 ljubi vruće, koi se tako opie vlastitom ljubavju,
 da ne misli, niti se osića od veličanstva Kralja svoga i Gospodina.

Ioan[nes] proprio amore inebriatus maiest[atem] Domini non cogitat

Ecce N. mysterium confidentiae Ioannis quoque
 recumbentis in caena super pectus Domini reseratum:
 nam hoc ipsissimo vino ardentissimi amoris erat etiam ille inebriatus adeo,
ut maiestatem non cogitet divini Magistri,
 minusque erubescat praesentia condiscipulorum,
 sed veluti infantulus ad gremium maternum confidenter recurrit,
 suxurus lac coelestis sapientiae.
 Unde canit S. Mater Ecclesia de illo in Officio:

55

fluente Evangelii de ipso sacro Dominici pectoris fonte potavit.

60

Ivan vlastitom ljubavju opivši se, ne misli o veličanstvu Gos<podinovu>

Evo N. otajstvo slobode Ivanove,
 koi počiva na krilu Gospodinovu na očitj večeri, otvoreno:
 zašto ovim istim vinom od ljubavi priužgane i on se bio opio tako,
 da ne misli od veličanstva i božanstva Meštra svoga i Gospodina,
 niti se stidi što su ondi ostali učenici,
 već kakono ditešce u krilo materino slobodno ide,
 za nasasnuti se mlika mudrosti nebeske.

65

Ecce quam *admirabile vas* in lucendo et continendo sit Ioannes,
 utpote in quo lucet tantus mutui amoris excessus
 et continentur adunatae omnes dignitates et gratiae.

70

I zato od njega S. M[ajka] Crkva danas
 po svem okolišu zemaljskomu pjeva:
fluente Evangelii de ipso sacro Dominici pectoris fonte potavit:
 rieke, veli, Ivandolja iz istoga studenca prsa Gospodinovie
 pio je i zacrpao.
 Sad promislite, bratjo moja, je li današnji S. Ivan jedan *sud čudnovati*,
 budući da u njemu sja toliko privršenje od ljubavi zajmene
 među njim i njegovim Meštrom božanstvenim Isusom,
 i državahu se zajedno skupljene sve milosti i sva dostojanstva,
 koja su ostalim slugama Božiem na dile razdijeljena.
 Ostaje nam još promotriti kako je Ivan *opus Excelsi* (*per anthonomasiam*),
 dilo Privisokoga po izvrsnosti. Udilj ćemo svršiti.

Restat videndi quam admirabilius sit *opus Excelsi*
 in recreando et renascendo; illico finiemus.

PARS SECUNDA.

DIO DRUGI.

9. [471]

Ioan[nes] est opus excelsi per anthonomasiam

Sol in aspectu vas admirabile, opus Excelsi:
 sicut de sole in caelo physico,
 ita de dilectissimo {28b} discipulo Iesu Ioanne in caelo mystico S. Ecclesiae
 potest, imo debet dici quod sit *opus Excelsi* per anthonomasiam.

9. [481]

Sol in aspectu vas admirabile, opus Excelsi:
 kako od sunca na nebu tilesnomu,
 onako od Ivana na nebu duhovnomu S. Crkve
 more se doisto reći da je po izvrsnitosti *dilo Privisokoga*.

Opus, nempe, tam stupendum, quam nec ars nec natura finita
 producere illud potuit et efficere;
 opus in quo excelsissimi artificis, Creatoris omnipotentis,
 infinita resplendet bonitas, potentia et sapientia;
 opus quod, nascendo in domo Zebedaei,
 fuerat utique factum et creatum via ordinaria atque naturali,
 sed, renascendo in monte Calvariae,
 reffectum est et recreatum virtute supernaturali.
 Quam veritatem ut ostendam vobis clarioribus testimoniis,

 ecce ascendo ad montem Calvariae
 et, statuto prae oculis intellectus mei lumine fidei,
 diligenter observo quae ibi fiunt:
 et video Iesum Redeptorem nostrum in cruce pendentem,
 tribus clavis confixum
 et sanguinem usque ad terram stillantem.
 Qui cum consumasset opus nostrae redemptionis et implesset omnia,
 quae scripta de illo fuerant per Prophetas,
 demissis oculis vidit sub crucem Mariam, afflictissimam matrem suam,
 et discipulum quem colimus hodierna luce ac celebramus, Ioannem,
 qui non deseruerat div[inum] suum Magistrum,
 sicut fecerunt reliqui discipuli, in summa eius necessitate et angustia,
 tempore, scilicet, amarissimae suae Passionis,
 sed eum fuit secutus in comitatu afflictissimae Matris Mariae,
 quam sustentando consolabatur usque ad Calvariam,
 et in Calvaria sub cruce.
 Tanta quippe charitate Ioannes Iesum diligebat,
 quantam, sicut in Sac[ris] Cant[icis] scriptum est,
aquae multae non potuerunt extinguere [8. 7.]:

5 **{38b}** Dilo, to jest, toliko čudnovato, koliko niti ga je mogao zanat učiniti,
 ni narav svršena uploditi;
 dilo u kom privisokoga Majstora svemogućega
 neizmerno mogustvo, dobrota sja i mudrost;
 dilo koje, porađajući se u kući Zebedeovoj,
 10 bî doisto učinjeno i stvoreno načinom naravnim,
 ali, priporađajući se na brdu od Kalvarie,
 bî pričinjeno i pritvoreno svrhunaravnim načinom.
 Koju istinu za ukazati vam bistro i osvidočiti ivandeoskim svidočbama
 i posvidočenjem SS. Naučit[eljâ],
 15 evo uzhodim pametju mojom na Kalvariu

 i vidim Isusa, Spasitelja našega,
 gdi visi o tri klinca na križu,
 20 i krv niz križ ciedi se iz rana njegovi tja do zemlje.
 Koi kada dilo odkupljenja našega
 i sva ona, koja biahu od njega pisana, podpuno izvrši,
 spustivši oči svoje pod križ, ugleda priožalošćenu Majku svoju
 i učenika koga svetkujemo danas i štujemo, Ivana,
 25 koi ne biaše ostavio Meštra svoga nebeskoga,
 kakono ostali učenici, u najvećoj potrebi njegovoj,
 u vrime, to jest, prigorke Muke,
 nego ga je sliedio s Mariom D[ivicom],
 koju pridržavaše i razgovaraše tja do Kalvarie,
 i pod križem na Kalvarii.
 30 Tolikom bo ljubavju Ivan Isusa ljubljaše,
 koliku, kako je pisano u Sveti Pisma,
aquae multae non potuerunt extinguere:
 vode mloge nisu mogle ugasiti:

<p>omnes, nempe, torrentes pretiosi sanguinis, qui fluebat ex s[anctissimo] eius corpore, omnia flumina opprobriorum {29a} et persecutionum, omnes grandines flagellorum et alaparum, totum denique diluvium poenarum, quas a perfidis Iudaeis et crudelissimis militibus divinus Magister patiebatur, non potuerunt Ioannem a charitate eius separare, quia Ioannes, praeveniens S. Pauli dicta, factis clamabat: <i>quis me separabit a charitate Christi?</i></p> <p><i>Tribulatio, an angustia, an periculum, an persecutio, an gladius?</i></p> <p>Numquam, numquam: <i>certus sum</i>, inquit, <i>quia neque mors, neque vita, neque Angeli, neque creatura alia</i> <i>poterit me separare a charitate Dei, quae est in Christo Iesu (Rom. 8.),</i> Magistro meo dilectissimo.</p> <p>In quo ardentissimo ac excessivo Ioannis amore quantum sibi Christus complacuerit, nulla lingua humana posset exprimere; unde amorem volens amore solve, recordatus est testamenti quod in divina mente sua olim conscripserat, dicens:</p> <p><i>disposui testamentum electis meis (Ps. 88. 4.),</i></p> <p>quod tunc, antequam Patri spiritum redderet, aperire voluit et adimplere; itaque diversis electis suis reliquit haereditatem in diversis donis, dignitatibus et gratiis suis, prout enumerat Apostolus, dicens: <i>et ipse dedit quosdam quidem Apostolos, &c.</i></p>	<p>35</p> <p>40</p> <p>45</p> <p>50</p> <p>55</p> <p>60</p>	<p>vode, to jest, i potoci neprocinjene krvi koja se prolivaše, niti vode pogrda i psostvi, niti građ udoraca i zaušnica, najposli vas potop muka, koje trpljaše Gospodin od prinevirnie Čifuta i vojnika nemilosrdnie,</p> <p>nie mogao ugaziti ljubavi Ivanove, niti njega rastaviti od Isusa, zašto {39a} Ivan, pritekavši riči Apošt[ola] Svetoga Pavla, dili vapijaše: <i>quis me separabit a charitate Christi?</i> Tko će me rastaviti od ljubavi Isukrsta, Meštra moga? Jeda smutnja, ili žalost? Jeda pogibio, ili progonstvo? Nikada. <i>Certus sum quia neque mors, neque vita: istinito, veli, niti smrt, ni život,</i> <i>niti Anđeli, ni drugo nikakvo stvorenje</i> <i>moći će rastaviti mene od ljubavi Božie, koja je u Isusu Isukrstu,</i> Meštru momu pripoljubljenomu.</p> <p>Koja priužgana ljubav koliko je Isusu ugodila i bila draga, nikakov jezik stvoreni nie vridan istomačiti: odkud ljubav ljubavju otiuci mu Gospodin platiti, spomenuo se* od testamenta, iliti od najposlidnje oporuke svoje, koju davno biaše u pameti svojoj božanstvenoj naredio i upisao, kako svidochi po Okrunjenomu Proroku Davidu, govoreći: <i>disposui testamentum electis meis:</i> razredio sam, veli, i naredio odluku i oporuku moim obraniam, koju onda na križu, prie negoli duh svoi pridade Ocu, otje otvoriti i izvršiti; i tako razlikim slugam svojim i obraniam ostavi i dade baštinu u razlikim darovma, dostojanstvi i milostma, kako pobraja Apošt[o], govoreći: <i>et ipse dedit quosdam Apostolos, &c.</i></p>
---	---	--

* U tekstu: *budući se spomenuo*. Čitam *spomenuo se* prema latinskom *recordatus est*; inače bi period ostao bez glavne rečenice.

Et licet Ioannem in omni hac haereditate fecerit participem,
 et quidem aliis praestantiorem, ut supra ostendimus,
 tamen adhuc ratus non satis ostendisse
 excessum amoris sui erga Ioan[nem],
 decrevit illi, ut alter Patriarcha Iacob filio suo Ioseph,
 dare partem unam extra omnes alios,
 et quidem pretiosissimam et excellentissimam,
 hoc est B[eatam] V[irginem] Mariam in matrem.
 Quod et fecit cum dixit illi: *ecce mater tua*.

Itaque ex tunc Ioannes non iam **{29b}** veneratur tantum Mariam ut materteram, **75**
 sed amplectitur quoque, osculatur et servit ut propriae genitrici.

**«Ioannes consecratur filius Mariae,
 quasi quoddam sac[ramentum] obtinetur»**

Mirabilia tamen facta fuerant quando de Ioanne dixit Matri suae:
mulier, ecce filius tuus.
 Quibus verbis ille, qui in domo Zebedaei natus fuerat
 et creatus Ioannes, filius Salomae,
 in monte Calvariae renatus est et recreatus quodammodo filius Mariae.

Mulier, inquit, ecce filius tuus, q[uasi] d[icat]:

mater dilectissima, ego in hoc mundo post te
 rem chariorem Ioanne non habeo:
 ecce igitur illum tibi creo et consecro in filium.
 Nam sicut fidelibus meis omnibus volui relinquere me ipsum vivum
 in figura panis,
 ita tibi, mater dilectissima, pro tua consolatione me ipsum relinquo
 sub figura Ioannis.
 Accipe igitur et consolare: *ecce filius tuus*.
 Vere igitur Ioannes est stupendum *opus Excelsi*:

quis enim tale opus, nisi excelsus et omnipotens Artifex, potuit efficere?**95**
 Quis filium Salomae recreare in filium Mariae, nisi Creator solus?

65 I premda Ivana u svima ovim baštinama i drugim učini dionikom,
 te doisto najizvršnitijem, kako smo ukazali ozgor i iskušali,
 sa svim tizim još mu se učini da nie zadosta ukazao
 privršenja ljubavi svoje pram Ivanom;
 zato odluči mu, kako drugi Jakov Patriarka sinu svom najdražemu Jozipu,
70 dati dio jedan izvan sviu ostalie,
 te dio najizvršnitii,
 to jest Mariu Divicu za mater.
 Što i učini **{39b}** kadno mu reče s križa: *ecce mater tua*:
 Ivane, veli, eto mati tvoja.
 I od tada Ivan uze Mariu za mater, tako da ju ne samo štovaše kako tetku,
 nego zagrljaše i služaše kako majku.

Al još čudnovatie stvari se dogodiše, kad Isus reče od Ivana Marii:
mulier, ecce filius tuus: ženska glavo, evo sin tvoj,
 zašto po ovim ričma onî, koi je u kući Zebedevoj stvoren bio
 i rođen sin Salome,
80 pritvori se na Kalvarii i priporodi u sina D[ivice] Marie.
 Nut bolje promotrimo, molim, riči Isusove:
evo sin tvoj, veli Isus Materi svojoj dajući joj Ivana,
 otiuci njoj ovo reći:
85 majko moja pripoljubljena, ja na ovom svitu stvari draže
 posli tebe neimam od Ivana:
 njega ti dakle pritvaram, dajem i posvećujem za sina.
 Zašto, kako sam svim moim pravovirnim otio ostaviti mene istoga živa
 pod obličjem kruha i vina u svetom Sakramentu od Otara,
90 onako tebi, poljubljena majko moja, za razgovor tvoj i za utišenje
 evo mene istoga ostavljam pod obličjem Ivanovim.
 Primi ga dakle, majko moja, i utiši se: *ecce filius tuus*: evo sin tvoj.
 Istinito dakle Ivan jest *opus Excelsi*, dilo Privisokoga,
per anthonomasiam, iliti po izvrsnitosti:
 tako bo dilo drugi učiniti ne more, izvan sami Majstor privisoki.
 Te tko bi sina Zebedeova i Salomina pričinio i pritvorio u sina Marina,
 izvan sami Stvoritelj privisoki i primogući?

Sed quid cunctor honorem doctrinae huius dare testimoniis SS. D[ocorum]
 Petri Damiani et Thomae Villan[ovani]?
 Primus enim serm[one] de hoc Sancto dicit:
sicut enim dixit Apostolis: «Hoc est corpus meum», 100
ita dixit Mariae: «Ecce filius tuus».
Et sicut illis verbis factum est dominicum corpus,
ita ex quadam similitudine Ioan[nes] Evangelista
non solum filius Virginis consecratus est,
sed apud B[eatam] Virg[inem] quoddam sacramentum meruit obtinere.

Idipsum confirmat docendo nos secundus, item ser[mone] de S. Io[anne]:
neque putemus, inquit, vacua illa verba Salvatoris fuisse:
non enim desunt viri pii, qui dicunt eum
qui verbo suo cuncta creavit
potuisse filium facere de non filio, quod si potuit {30a}, et fecit. 110
Atque ita, sicut dicendo «Hoc est corpus meum»
verum corpus fecit in azymo,
sic etiam dicendo «Hoc est filius tuus» amore filium fecit ex cognato,
non tamen natura, sed gratia.

Merito igitur Ioannes in renascentia sua et recreatione in filium Mariae
 dicendus est *opus Excelsi*, seu omnipotentis Artificis.
 O quanta vis amoris!

10. [472]

Ioan[nes] mar[tyr] praestantissimus,
utpote qui Christi Pass[i]one torquetur

Nunc libere asseruerim, ut supra dicebam, quod Ioannes,
 sicut inter discipulos fuit discipulus div[ino] Magistro dilectissimus,
 inter Apostolos fidelissimus, inter Evangelistas
 in attingendis et describendis divinis mysteriis sublimissimus, 5
 inter doctores profundissimus, inter pastores vigilantissimus,
 inter Prophetas illuminatissimus, inter virgines castissimus,
 ita inter martyres fortissimus et praestantissimus,
 utpote qui sub cruce bibit eundem calicem,
 iuxta verbum Domini *calicem quidem meum bibetis,*
 quem bibebat Iesus in cruce, seu eandem Passionem sustinuit. 10

Ali što sam zakasnio dati poštenje ove istine svidočbama SS. Naučiteljâ,
 to jest S. Petra Damiana i S. Tome Villanovana?
 Prvi u govorenju od ovoga učenika Isusova govori:
kako Isus reče Apostolom: «Ovo jest tilo moje»,
onako reče Marii: «Ovî {40a} jest sin tvoj».
I kako onim ričma učinjeno jest Gospodinovo tilo,
tako po neknoj priliki Ivan Ivandelišta
ne samo sin D[ivice] bî posvećen,
 105 *nego kod B[lažene] D[ivice] niki sakramenat dostojan bî zadobiti.*

Isto potvrđuje drugi ozgor rečeni Sveti, govoreći:
nemojmo sciniti da su isprazne one riči Spasitelja bile,
zašto ne mankaju ljudi bogoljubni koji govore da onî,
koji ričju svojom sva stvori,
mogao je i sina učiniti od ne sina, da ako je mogao, i učinio je.
I tako, kako rekavši «Ovo jest tilo moje»
istino tilo učini u pogači (ili u kruhu)
tako i govoreći «Ovî jest sin tvoj» ljubavju sina učini od rodjaka,
ali ne po naravi, nego po milosti.

Dostojno se dakle Ivan na pritvorenju svomu u sina Marina
 ima reći *dilo Privisokoga*, iliti svemogućega Majstora.
 Evo koliko je velika snaga od ljubavi!

10. [482]

Sada slobodno imam reći da Ivan,
 kako je među učenici Meštru božanstvenomu bio najdraži,
 među Apošt[oli] najvinnii, među Evandelištima
 najviši u dosegnutju otajstvi božanstveni,
 među naučitelji najdublji, među pastiri najpomljivii,
 među Proroci najprosvitljenii, među d[ivci] najčistii,
 onako među mučenici najjači i najizvršnitii,
 kakonoti onî koji je pod križem pio istu čašu Isusove Muke,
 po riči njegovoj: *calicem meum bibetis*: čašu moju piti ćete.

Quia cum, sicut mox diximus, Ioannes fuerit consecratus
 filius Mariae et renatus atque recreatus,
 quodammodo dici potest idem fuisse in cruce,
 itaque easdem et poenas patiebatur, ibi in corpore,
 hic in corde excessive amante,
 unde exclamat doctiss[imus] Osorius (ap. cor. cop. con. de S. Io.):
o illustre martyrium, quem Christi dolores martyrem effecerunt!

Vere calicem Christi bibit Ioannes, dum Christi Passione ipse torquetur.

Ecce observavimus N. et vidimus qualiter Ioan[nes]
 in coelo mystico, seu in Ecclesia,
 sicut sol in coelo physico est *vas admirabile*,
 in quo continentur coadunati
 omnes radii dignitatum, **{30b}** donorum et gratiarum
 et relucet excessus mutui inter ipsum et Iesum amoris;

qualiter est *opus Excelsi*, opus utique stupendum

et venerandum ipsis quoque spiritibus beatis,
 propter reascentiam suam et recreationem in filium Mariae V[irginis].
 Habemus, dilectissimi, in Ioanne quod veneremur;
 habemus et quod imitemur:
 quia Ioannes Dominum dilexit multum, multum et accepit a Domino:
 hic enim in Sac[ris] Pag[inis] dicit: *ego diligentes me diligo.*

Imitemus, frat[res], Ioannem pro posse in diligendo Deum,
 futuri participes, iuxta dilectionis meritum, eiusdem gratiae
 et futurae gloriae.

Novimus equidem quod, si miryadem hominum interrogarem:
 «Amas Deum? Amas Dominum Iesum?»,
 nullus non diceret: «Amo ex toto corde, amo super omnia».

Zašto budući, kako malo prije rekosmo, Ivan bio posvećen
 i priporođen sin Marie i pritvoren,
 po niki način slidi da imamo reći da isti biaše na križu i pod križem,
 i tako i muke iste trpljaše onî na križu u tilu,
 a ovî pod križem u srcu privršeno ljubećemu,
 15 odkud prinaučni Osorio **{40b}** vapiaše:
o illustre martyrium, quem Christi dolores martyrem effecerunt!
 O sjajna mučeništva Ivanova, koga Isusove Muke mučenikom učiniše!
Vere calicem Christi bibit Ioannes, dum Christi Passione ipse torquetur:

20 doisto, veli, čašu Isukrstovu Ivan je popio,
 dok sê Mukom Isukrstovom on mučio.

Evo promotrisimo i vidismo, br[atjo], kako je Ivan
 na nebu duovnomu S. Crkve,
 kakono sunce na nebu tilesnomu, *vas admirabile*:
 25 sud čudnovati, u komu se zdrže skupljene
 sve zrake od dostojanstvâ, milostî i darova,
 i sja privršenje zajmene ljubavi,

koja je među njim i Isusom, Meštrom njegovim.
 Vidismo po isti način kako je on *opus Excelsi*:
 30 dilo privisokoga Majstora po izvrsnitosti,
 dilo doisto čudnovato i za štovati se od istie duhova blaženie,
 zaradi priporođenja svoga i pritvorenja u sina Marie Dvice.
 Imamo, dakle, bratjo, čemu se čuditi u Ivanu,
 al imamo i šta naslidovati:

35 zato bo je Ivan mlogo primio od Gospodina,
 zašto je mlogo ljubio Gospodina, koi u SS. Listovi reče:
ego diligentes me diligo: ja ljubeće mene ljubim.

Naslidujmo dakle N. Ivana koliko e moguće u ljubavi Meštra nebeskoga,
 za učiniti se dionici i milosti njegove i slave nebeske.

40 Ja ne sumljim da svi ljubimo ričju i jezikom,
 zašto, da upitam iljadu ljudi napose: «Ljubiš li Boga?»,
 ne bi nijednoga našao, koi bi rekao: «Ja ne ljubim», nego «Ljubim».

Sed si venitur ad probationem, o quam pauci invenimur Dei amatores!

Quia pauci legis eius et mandatorum observatores:

dilectionis, etenim, Dei probatio est mandatorum eius completio,
scripsit S. Aug[ustinus] (1. 1. de vis. inf.).

Auscultate N. quam peramanter super dilectione divina
nos irradiare contendit lucidissimus sol S. Ecclesiae Ioannes idem,
quem colimus hodie et celebramus,
radiis suae, quam reliquit nobis scriptam, adhortationis:
filioli mei, inquit, non diligamus verbo neque lingua,
sed opere et veritate (1. Io. 3. 18.).

Si contenderitis Deum diligere opere et veritate
per observantiam et completionem eius legis et mandatorum,
proculdubio non deerit vobis praemium gratiae in hoc,
et sempiternae gloriae in futuro saeculo.
Amen.

45

Ali ako se dojde na iskušanje, o koliko se mali naode Boga ljubeći,
zašto su mali zakona i zapovidi njegovie obslužitelji.

A ovo je, b[ratjo] moja, iskušanje, ovo:

dilectionis Dei probatio est mandatorum {41a} eius completio:
ljubljenja Božiega iskušanje jest zapovidi njegovi ispunjenje,
veli S. Agustin.

50

Poslušajte koliko nas preljubeznivo ide prosvitljujući svrhu ljubavi Božie
isto sunce današnje S. Ivan,
koim se dičimo i koga slavimo,
zrakam ponukovanja svoga, koga nam je ostavio upisana:
filioli mei, non diligamus verbo neque lingua,

55

sed opere {41b} et veritate.

Sinci moi, ovo su riči njegove: sinci moi,
nemojmo ljubiti Boga ričju i jezikom, nego dilom i istinom.

60

Ako se dakle N. uzusilujete Boga ljubiti dilom i istinom,
po izvršenju zapovidi njegovi i zakona,
neće vam mankati plaća od milosti na ovomu,
a od slave vičnje na onomu svitu.

Amen.